

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Økonomi

Helle Poulsen: 4159 4021, Rolighedsvej 3, 2630 Taastrup. poulsenh@gmail.com

Bank – IBAN nr. DK0330000003141861 – SWIFT-BIC: DABADKKK

Bank reg. nr. 4434 – kontonr. 0003141861

Kommunikation

Ruth Sillemann: 3123 2963, Borgergade 32, 2.tv. 1300 København K. rsillemann@gmail.com

Nyhedsbrevet Sanchar og kommunikation til Indien og i Danmark.

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 149

Kære venner

Så er der nyt fra Lakshmi Ashram igen.

Denne gang bringer Sanchar følgende artikler:

- Kvinder i Uttarakhand går i front ved Diya Phaswan
- Padma Shri-prisen – en hyldest til vores fælles indsats ved Radha Bhatt
- En stor tak til ashrammen ved Tanuja Rawat
- Biblioteket i ashrammen ved Navjot Kaur
- Vi glemmer ikke vores frihedskæmpere ved Arun Tiwari

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet hen over året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet. Det kniber i øvrigt stadig med at få så mange penge samlet, som vi plejer. Det kan skyldes mange ting, dyrere porto, stigende bankgebyrer, generelle prisstigninger.

Mange hilsener

Helle Poulsen og Ruth Sillemann

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mailadresse til: rsillemann@gmail.com

SANCHAR 149

Kvinder i Uttarakhand går i front: Protesterer mod salg af alkohol i Kausani *Af Diya Phaswan*

I de bjergrige egne af den nordindiske delstat Uttarakhand har kvinder før skrevet sig ind i historien. Under Chipko-bevægelsen i 1970'erne omfavnede de træerne for at beskytte skoven, en handling, der blev et globalt symbol på miljøkampen. I år er det alkoholen, ikke træerne, der får kvinder og piger til at gå på gaden.

I Kausani har modstanden mod alkohol længe været en del af den lokale identitet. Siden 1960'erne har Lakshmi Ashram, grundlagt af Sarala Behn, videreført af Radha Bhatt og nu af Neema Vaishnava, organiseret anti-alkohol-bevægelser med målet om at få totalforbud i Uttarakhand. Kvindernes indsats har medført lukning af adskillige butikker, men statens afhængighed af alkohol som skatteindtægt har gjort et egentligt forbud urealistisk. Tværtimod åbnes der løbende flere butikker.

Modstanden samles i Kausani

I de seneste år har hotel- og butiksejere i Kausani presset på for at få en detailhandel for alkohol til byen. Turismen vokser, og mange i erhvervslivet ser alkohol som en nødvendig service til besøgende. Alligevel har modstanden fra Lakshmi Ashram traditionelt været stærk nok til at bremse planerne.

Men i marts 2025 kom beskeden: En ny butik var blevet godkendt af myndighederne.

Så snart ashrammen hørte om planerne, indkaldte ledelsen til møde. Elever og ansatte fremstillede bannere med slagord, og kort efter vandrede en stor gruppe mod bymidten. Her forklarede kvinderne, hvorfor alkoholsalg – efter deres opfattelse – er uforeneligt med Kausanis karakter som et fredeligt sted og et centrum for Gandhis værdier. "Hvis alkoholen først kommer, mister Kausani sin ro, og kvinderne bliver de første til at mærke konsekvenserne," lød det fra talerne.

Flere kvinder fra Kausani og de nærliggende landsbyer sluttede sig til. Nogle butiksejere lyttede, men mange fastholdt, at alkohol ville gavne turismen og dermed økonomien.

En ny slags erfaring

For de unge på Lakshmi Ashram var demonstrationerne en læringsproces: at tale offentligt, diskutere med borgere og stå fast på egne værdier. Men modstanden var ikke uden omkostninger. Ved den anden demonstration var dele af erhvervslivet åbenlyst fjendtligt. Berusede mænd mødte op og råbte skældsord. Eleverne svarede med ikke-voldelige argumenter, helt i Gandhi's ånd, og de trak sig, da stemningen blev for ophidset.

Butikken åbner – protesterne fortsætter

Trods protesterne åbnede detailhandelen med alkohol som planlagt. “Det gjorde ondt at se en alkoholbutik blive placeret midt i et af de mest fredfyldte steder i Himalaya,” fortæller kvinderne fra ashrammen. “Men vi vidste, at vi havde gjort vores bedste.”

Efter åbningen organiserede de endnu en demonstration – denne gang flankeret af deltagere fra et nationalt seminar om Gandhis ideer på Anasakti Ashram, der ligger på en bjergskråning i nærheden. Selvom butikken nu er en realitet, fortsætter kvinderne med jævnlige protester og oplysningsarbejde imod alkohol.

På Lakshmi Ashram er Gandhis tænkning centralt i undervisningen: Det drejer sig om emnerne ikke-vold, sandhedspraksis og civilsamfundets ansvar. Mange af de unge kvinder, heriblandt forfatteren til beretningen, ser protesterne som en del af deres dannelse.

“Jeg er inspireret af Gandhi,” skriver Diya: “I mit liv ønsker jeg at kæmpe mod uretfærdige politikker. Fredeligt, men bestemt.”



Demonstration i Kausanis centrum

Padma Shri-prisen – en hyldest til vores fælles indsats

Af Radha Bhatt



Distriktskommisæren kommer fra Almora til Lakshmi Ashram for at hædre Radha

Det var et af de telefonopkald, man husker resten af livet. I slutningen af januar i år opholdt jeg mig i Vinoba Ashram i det centrale Indien, bedre kendt som Brahma Vidya Mandir, da min mobil ringede. I den anden ende var distriktskommisæren i Almora, Shri Alok Kumar Pandey.

"Du er blevet udvalgt til den nationale Padma Shri-pris," sagde han. "Jeg håber, du vil tage imod den."

I stedet for et enkelt ja eller nej spurgte jeg nysgerrigt: "Hvem har indstillet mig?" Hans svar var kort: "Dit navn er velkendt i hele landet. Det behøver ingen indstilling."

Sådan fandt jeg ud af, at jeg skulle modtage en af Indiens højeste civile hædersbevisninger.

Jeg havde aldrig forestillet mig at få denne ære, og jeg følte heller ikke nogen særlig begejstring. Tværtimod. Det smerter mig at se, hvordan mennesker, og skiftende regeringer, ødelægger miljøet i materiel udviklings navn. Den stigende religiøse polarisering og økonomiske ulighed i samfundet bekymrer mig dybt. I en tid som denne følte jeg, at nationale hædersbevisninger ikke lå lige for.

Men så slog det mig: Det arbejde, jeg nu blev hædret for, var aldrig mit alene. Det var et resultat af et fællesskab, kvindelige medarbejdere i ashrammen, landsbykvinderne, de unge, der gennem årene har arbejdet sammen med mig, og alle mine kolleger. Prisen tilhører dem alle. At sige nej ville sende et forkert signal.

Jeg ønskede dog at modtage prisen blandt mine egne, i eller omkring ashrammen i Kausani. Det virkede både mere rigtigt og mere ægte. Heldigvis rummer reglerne en mulighed: Hvis modtageren ikke kan rejse til Delhi for at få overrakt prisen af Indiens præsident, kan den bringes hjem til modtagerens bopæl.

Den 3. juli kom distriktskommissæren og flere embedsmænd derfor til ashrammen for at overrække prisen. Kvinder og mænd fra de to nærliggende dale og fra området omkring Kausani var mødt frem. De repræsenterede de mange, der gennem årene har støttet vores arbejde – som venner og som fællesskab.

Og jeg var oprigtigt glad for at modtage prisen i deres nærvær, omgivet af lokale sange og uformelle rammer. Det passede mig langt bedre end et ceremonielt håndtryk i præsidentpaladset i Delhi.

En stor tak til Ashrammen

Af Tanuja Rawat, 7. klasse



Tauja

Jeg skylder min fars søster, min Bua, en stor tak. Det var nemlig hende, der tog mig med til Lakshmi Ashram, så jeg kunne begynde i skole her. Og jeg vil gerne sige tak, ikke kun til hende, men til hele Lakshmi Ashram. Til Sarala Behn og alle de andre, der grundlagde stedet og har holdt det kørende lige siden.

Ashrammen ligger i et af de smukkeste steder, jeg kender. Jeg holder utrolig meget af naturen omkring os, men også af livet inde på selve ashrammen. Mine store søstre her, mine Didier, passer på mig, som min egen mor ville have gjort. Her føler jeg mig elsket af alle, måske endda mere end blandt mine egne slægtninge. Og der kommer mange gæster, både fra Indien og fra udlandet. Det giver mig mulighed for at møde mennesker, jeg ellers aldrig ville have mødt.

Noget af det, der stadig forundrer mig, er, at Sarala Behn Ji faktisk var englænder. Hun rejste hele vejen fra London for at grundlægge denne skole i bjergene. Det er et stort livsværk. Jeg ville ønske, at jeg havde haft chancen for at møde hende.

Jeg føler mig heldig over at få lov til at være her og lære så meget. Da jeg kom i 6. klasse, kunne jeg egentlig godt bestå mine fag, men jeg kunne stadig ikke læse flydende på hindi. Det har ashrammen ændret. Her har jeg forbedret både læsning og skrivning.

Den sidste dag i hver måned fejrer vi i fællesskab alle de fødselsdage, der ligger i den pågældende måned. Jeg elsker den måde, vi holder fødselsdag på, ikke én ad gangen, men som et fælles ritual. Her eksisterer en særlig varme.

Derfor vil jeg med dette lille digt sige: af hjertet tak til ashrammen for at give mig chancen.

”Kæreste søstre
så dejlig en ashram
kæreste ashram
smukkeste ashram
den mest elskede ashram”



Man hygger sig sammen

Biblioteket i Ashrammen

Af Navjot Kaur, 12. klasse

“Der findes ingen bedre venner end musik og bøger.” For mig er det i hvert fald sandt. De to har fulgt mig, siden jeg var helt lille, og har aldrig ladet mig føle mig alene. Jeg har altid elsket musik og synger gerne og ofte. Jeg skriver også mange sange selv. Når jeg har komponeret en ny sang, skynder jeg mig at dele den med de andre elever. De tager virkelig godt imod dem, og det gør mig glad.

Ligesom musik fylder bøger meget i mit liv. I ashrammen har vi et lille bibliotek, og det er mig, der har ansvaret for det. Jeg prøver så vidt muligt at inspirere alle til at læse. For mig er det en glæde, ikke en pligt.

Jeg elsker også at finde på nye aktiviteter, der kan gøre biblioteket mere levende. Pigerne i 6. og 7. klasse er særligt ivrige læsere. Når der kommer en ny kasse bøger, åbner jeg den altid sammen med de yngste. På lørdage kommer eleverne forbi biblioteket, og hver af dem går derfra med en bog, de selv har valgt.

Musik og bøger er mine trofaste følgesvende, og jeg ved, at de vil blive ved med at være det. Jeg håber, at I også vil gøre begge kunstart til jeres venner. Der følger både glæde og respekt med, når man giver dem en plads i sit liv.



Navjot har sat bøger frem til inspiration

Vi glemmer ikke vores frihedskæmpere

Af: Arun Tiwari

På Lakshmi Ashram arbejder man målrettet på at bevare historien om frihedskampen i de lokale dale. Målet er klart: Modet, ofrene og det urokkelige engagement hos områdets frihedskæmpere skal huskes, ikke blot i dag, men af kommende generationer. Gennem museets arbejde indsamles og systematiseres fotografier, avisudklip, gamle dokumenter og mundtlige beretninger, der tilsammen tegner et billede af de mennesker, der satte sig spor i historien. Hidtil er der udarbejdet en oversigt over frihedskæmpere fra Boraro- og Katyur-dalene. Samlingen er kun begyndelsen, men den danner et solidt fundament for et mere detaljeret arkiv over lokalområdets historie.

Arbejdet stopper dog langt fra her. I de kommende år planlægges en udvidelse af projektet, blandt andet gennem indhentning af oplysninger fra fængselsmyndighederne. Derudover vil man producere en dokumentarfilm, der løfter historierne om disse modige mennesker frem i lyset. I den forbindelse vil Lakshmi Ashram interviewe personer, der stod Sarala Devi nær. Ambitionen er at skabe et museum, der ikke blot rummer genstande fra en svunden tid, men fungerer som et levende rum, hvor besøgende kan forstå og mærke de ofre, der blev bragt, og måske selv finde inspiration.

Håbet er, at bevaringen af disse fortællinger vil minde kommende generationer om værdien af den frihed, de i dag tager for givet, og styrke respekten for dem, der kæmpede for den.

Museets arbejde er måske beskedent i omfang, men rummer stor betydning: Hver eneste fotografi, artikel og interview løfter minderne om Sarala Behen og de lokale frihedskæmpere ud af glemslen og giver dem den anerkendelse, de fortjener.

